

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș
și organ informativ al AGRU-lui din Eparhia Maramureșului

Biroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirii No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Un Savonarola American.

Călugărul dominican Ieronim Savonarola (1452—1498) era trimis de ordinul său în orașul Florența de predicator unde el a predicat în contra lumii demoralizate. Nu peste mult bisericile nu au putut cuprinde mulțimile care doriau să-l asculte. Succesele l-au făcut din ce în ce mai îndrăzneț și când prin curvântările lui au fost atacați deopotrivă, baroni, humaniști, condotieri, burghezia bogată, s-au grupat cu toții în contra lui.

Într-o seară din luna Aprilie anul 1498, poporul agitat a asaltat mănăstirea Sf. Marc din Florența l-au prins și l-au dat în mâinile judecătorei.

Acuzat cu înșelarea poporului prin profesii mincinoase, de a fi complotat în contra guvernului florentin, și negociind cu puterile europene pentru convocarea unui sinod în contra papei, a fost judecat de a fi spânzurat și ars pe rug.

Cu deosebiri esențiale, părintele Coughlin paroh într-o simplă parohie de țară din Royal-Oak, orașel mic, 20 kilometri spre nord de Detroit — din Statele Unite americane, — ne aduce aminte de acel călugăr „demagog”, cum era numit de adversarii Savonarola a cărui vieșă am schițat-o mai sus.

În 1929 părintele Coughlin încă necunoscut de marele public a iubit și a făcut să, fie iubită în parohia lui „Mica Floare” Sf. Tereza de Lysieux, cărei sfântă era închinată modesta biserică de lemn din Royal-Oak.

Deja aceasta acțiune a iritat faimoasa sectă a nebunilor furioși, cari sub numele de Ku-Klu-Klux, au terorizat Statele Unite, cari însă nu peste mult au fost curățiți într-o furtună de ridicol și de supărarea elementelor cinstite. Acești obsedați, cari au ars de viu pe negrii, a uns bisericile catolicilor și sinagogile evreilor cu păcură, și iau dat foc. Nici parohului din Royal-Oak nu au iertat devoțiunea lui către Sf. Tereza, și succesul crescând al apostolatului lui.

Într-o noapte îmbrăcați în hainele lor rituale, au cioplit după obiceiul lor o cruce enormă de lemn și după ce l-au săturat de petrol, l-au așezat în fața uși bisericii și iau dat foc.

Ingrozii de lumina focului, vecinii au strigat: „Crucea de foc”! „Crucea de foc”! Parohul speriat aleargă la fața locului, restoarnă crucea satanică stinge focul și scapă biserica, a cărei porți erau deja cuprinse de foc.

Părintele Coughlin a atribuit scăparea patroanei lui, și intrând în biserică, i-a mulțumit cu mul-

tă emoțiune. Însă a făcut ceva mai mult. A jurat ca îi va mulțumi intensificând și lărgind sub scutul ei și în cinstea ei predicățiile, cari au avut darul să facă furioși dracii din iad și de pe pământ. De aci încolo el nu va vorbi unui singur orașel, parohia lui va fi întregă America, cu care va fi în contact prin radio.

Aceasta era începutul operei lui Coughlin, a carei succes depășește tot ce s'ar fi putut închipui. Acest om este astăzi o mare putere, are o influență formidabilă asupra opiniei publice a unui popor de o sută treizeci milioane de suflete.

El este un amestec de Isaia, de Petru eremitul, și de Savonarola, adică un profet, un predicator de cruciadă, un reformator social, care fără să pretindă ceva pe seama lui, încearcă să reconcilieze compatrioții lui cu dreptatea, cu loialitatea, cu desinteresul egoist și cu frățietatea creștină.

Începând din anul 1929 el expune din postul lui de emisiune radiofonică în fiecare Duminică ideile lui. Vocea lui de tunet, este așteptat și înțeles de cincizeci de milioane de ascultători și zguduie conștiințele tuturor acestora, până la cele mai îndepărtate satulețe. Cincizeci de milioane de oameni să adapă în tăcere fără răsufare de cuvintele acestui

om invizibil, cuvinte entuziaste, dară nu odată furioase, pentru că el zbicuște fără milă egoismul lor. El trăznește în cele mai opuse păcate, dintr'o parte comunismul și socialismul materialist, dintr'alta, cu aceeași furie capitalismul exploatarea muncii și finanțele prosternute cu față la pământ, înaintea vișului de aur.

El face să tremure în zgârie norii lor, speculanții necinstiți din Wall-Street, parlamentarii din Washington, precum regii oțelului și a fierului, a grâului, a lănei, a cărbunelui și a petrolului, a aramei și a căilor ferate. În anumite epoci de agitații politice primește pe săptămână până la un milion de scrisori, în afară de vr'o sută de mii la lună. Are o sută cincizeci de secretari, de a răspunde la acele din ele, cari merită acest lucru și a signala lui cele mai importante.

Reacțiunea provocată de aceste discursuri este naturalmente diversă. Unele, cele mai multe din ele, sunt adesiuni, aprobări, felicitări înflăcărate, altele sunt proteste, critice și supărări eprinse. Ei iesă la o parte și unele și altele urmând apostolatul lui cu zâmbet, când și când cu un sarcasm pe buze.

Vorba lui este aspră și cuvântul străbătător când vestește puterea răului însă se indulcește și se inmoaie numai decât când evoacă mica sa Sfta Tereza. Predicile lui sunt un amalgam puțin deconcertant pentru mentalitatea și urechile ascultătorilor de popoare de mult încreștinate. El vorbește fără indoială din evanghelii, însă într'un ton care de loc nu este evanghelic. El lasă să ne gândim la discursurile catiliniene a lui Cicero, dacă nu dea dreptul la îndrăznelile și ev oltele lui Catilina însași.

Omul crede de a auzi câte odată vorbele unui credincios al lui Lanuensis, agitat în contra secolului, după ce urmează momentan un ecou mișcător a lui Cristos, „mi-e milă de popor”.

Când i-se reproșează lipsa de urbanitate, el răspunde ca Ișus când a izgonit vânzătorii cu zbicul, din templu și cumcă mai sunt de acestea la Wall-Street (bursa New-Yorkului se găsește pe aceasta strada) Ca el a blestemat farișeii ipocriți, rasă de vipera și cumcă puii acestora s'au strecurat în Statele Unite.

Când părintele *Koughlin* combate un vișiu, el numește cu toată îndrăzneală și pe aceia cari îl personifică propăgându-le, drept aceea, filippicele lui nu cad asupra unor abstracții, cei asupra ființelor concrete din oase, carne și răsună ca o lovitură de sabie asupra unei plăci de arame. Combatând eugenismul, care tinde se amelioreze rasa umană, ca rasa bovină, el numește și vestește pe doctorul *Clarence Little*, care este șampionul acestei teorii. Când atacă necurăția, el citează și nimicește pe doctorul *William E. Leonard*, care preconizează virtutea necurăției.

Însă mai mult, ca ori unde, în domeniul fiancelor își exercită el nervul. El prinde la vârful sabiei, cele mai marcante personaje, cari până la el erau ținuți de toată lumea ca nește idoli de neatins și mari pașahs și politicieni, adoratorii și profitatorii mamonului.

Trebue văzut cum sunt tratați de el, celebrul bancher Morgan, Kuhn-Loeb, Dillon-Red, Charles Mitchell, Samuel Insull, Bernard Baruch, Andrew Mellon, pe care îl numește Iudașcariot, Hugh Ianson, aceștea sunt pentru el hoji și bandiți.

Unii dintre ei, pe cari îi stigmatizează răspund lui și aceste sunt matchuri senzaționale, cari pasionează publicul. Tratat de generalul Hugh Johnson, părintele Coughlin ca un escroc de bâlci, părintele l'a făcut de ris înaintea Americii întregi, vorbind de acest general de ciocolată care nici odată nu s'a arătat pe câmpul de luptă și care nu este altceva decât o placă de gramfon veche și crăpată.

El nu a cruțat nici decât în Februarie 1932 pe președintele republicei Hoover. Acesta a avut îndrăzneala înainte de aceasta cu douăzeci de ani, să ia în apărare o revistă „Mining Magazin”, societățile fictive miniere și operațiile lor frauduloase. Hoover a scris în adevăr aceasta frază care seamănă puțin a fi obraznică: „Din punct de vedere economic, capitalul de 4.400.000 dolari care este deținut de aceia cari au făcut afacerea (totul fictiv), sunt de multe ori investiți în operațiuni mai productive, ca și când ar fi rămas în mâinile unor idioți cari au subscris.” Așa dară hojii sunt niște manuiitorii cumiși a averi altora, și cei jefuiți sunt idioți.

Adecă rezultatul justifică mijloacele?

Părintele Coughlin după ce a făcut justiția acestei morale, subliniază cu maliție că aceiaș idioți au ales pe Hoover în 1928 de președinte a Republicei Statelor Unite.

Din contra el a luat în protecția sa cel puțin la începutul președenției, pe actualul președinte, văzând înresneala lui socială și reformele democratice.

Rosevelt provocând în mod sistematic deprețuirea monedei, adversării lui l'au acuzat că fabrică dolarii de cauciuc

Părintele indignat de acest

reproș, replica în una din discursurile lui la radio: „Cine dară a fabricat, vă întreb eu creditul de cauciuc? Doară partizanii lui Roosevelt, sau mai bine Morganii, Kohn-Loebii, Lee-Higginsonii, Warburgii și toată aceea banda cu conștiință de cauciuc, cari au vândut americanilor unsprezece miliarde de titluri străine și valonile false ale lui Ivan Krueger și acțiunile pentru electricizarea căilor ferate imaginare?”

Iată fabricanții veritabili de dolari de cauciuc! Ei sunt prinși cu mâinile în sac și tot ei strigă „hoji” ca să abată atențiunea de la fapta de legile lor proprii.

Cu toate acestea Cantonul american, totdeauna deschis, nu a întârziat de un timp încoace să se întoarcă în „contra lui Roosevelt și de la censura câteva din faptele lui politice. Într-o bună zi i-a reproșat chiar trădarea intereselor poporului. Și mai energic l-a chemat la răspundere pentru ținuta cu două fete, a lui și a guvernului față de persecutarea catolicilor din Mexico. I-a reproșat extremă complăzintă față de președinții Calles și Cardenas. A vestejit complicitatea ambasadorului Statelor Unite, Daniels, care nu are decât elogiul la adresa acestor persecutori cruzi.

Încă de tot recent la 24 Noembrie 1935 el a venit cu ocazia unui discurs la radio în mod foarte apăsător. Aceasta a fost una din cele mai nobile intervențiuni a lui în favorul dreptului zugrumat.

În fine părintele Coughlin este un fel de dictator moral, față de care toate lumea trebuie să țină seama.

Reproșul că există luptă de clasă, poate să fie meritat, dacă se ia în considerare to-

nul acestor judecăți amare, însă fondul reformelor pe cari le reclamă în favorul muncitorilor nu depășește după cum credem noi învățăturile lui Leon XIII și Piu XI din enciclicele lor magistrale „Rerum novarum” și „Quadragesimo Anno”, pe care le are la bază și se silește să le redea în mod fidel.

În privința aceasta el este acoperit de 6 ani de când predică cu aprobarea explicită a Ordinului lui, a episcopului Gallagher, episcop de Detroit.

Acela care a acuzat pe parohul din Royal Oak, că predică lupta de clasă, prelatul a răspuns: *Cristos nu a predicat luptă de clasă, când a stigmatizat abuzul bogăției. Și nici Leon XIII, nici Piu XI, nu au fost acuzați ca predicau revolta claselor în enciclicele lor asupra exceselor celor bogăți și puternici și asupra drepturilor muncitorilor.*

Părintele Coughlin nu a zis nimic mai apăsător, în aceasta privință, că aceea ce a zis Leon XIII și Piu XI. Acuzăția că alimentează dorințele claselor muncitorești, este lașă lucră, ca a acuza pe Cristos, că a predicat lupră de clasă...

Mai departe spune Mgr. Gallagher: Dacă ar fi existat înainte de revoluție în Rusia un părinte Coughlin și dacă ar fi putut să vorbească la radio, probabil că nu ar fi fost acolo nici comunism, nici atheism, nici liga în contra lui Dumnezeu. Acesta este cel mai mare elogiul asupra apostolatului social a părintelui, asupra valorii lui morale și influenței binefăcătoare.

Fiecare din discursurile lui, cari se numesc: ore de aur radiofonice, îi costa lui cam 25.000 franci francezi, circa 200.000 lei, — însă lui i-se

întorc împătrat și incincit prin darurile benevole a auditorilor.

El nu profită din această sumă, un milion lei la săptămână pe seama lui, că trăește frugal cu părinții lui, într-o casă modestă. El are în 1936 patruzeci și șase de ani. El a lăsat să se construiască un turn de cincizeci metri înalt, care va fi probabil clopotnița unei imense basilicii, a Sfeii Tereza. El se folosește de acest turn de zgărie nori unde a instalat birourile și camerele celor o sută cincizeci de secretari, însă basilica se ridică în mod rapid. Ea a costat până acuma cincisprezece milioane franci — 120 milioane lei. Încă câteva oboluri americane de aceeaș greutate, cari sunt deja pe drum, și basilica va fi terminată. Ku-Klu-Klux-ul nu a prevăzut aceasta.

Chanoine Coubè: *Sainte Therese de l'Enfant Jesus et les crises du temps present.*
Edit. Flammarion. Paris.

„Doamne, bine este nouă a fi aici.”

Cuvintele acestea a lui Petre rostite pe muntele Taborului respiră pacea și fericirea înălțimilor, a pădurilor ce urează spre vărfuri, spre ceruri — fețe de rugăciune, tăcerea singurătăților, a sufletelor ce privesc spre infinit.

Ele respiră fericirea lui Petru, Iacob și Ion. Ele aparțin oamenilor ce trăiesc în preajma Domnului. Ei se simt bine, sunt mulțumiți, sunt fericiți: o echilibrare desăvârșită a tot ce le formează eul lor. Fapta e la

fel cu gândul, inima își iubeste gândul și fapta. Fapta cași gândul servesc un ideal, o credință, un fel de a înțeleg viața, rostul omului în ritmul ei, al infinitului, a nelimitatului.

Când suntem în preajma lui Dumnezeu, inima ni se avântă spre lucruri mărețe, credem și voim să înfăptuim binele: ochii noștri cată pe cel năcăjit, urechea se apleacă și aude suspinul durerei.

A fi în lumina lui Dumnezeu înseamnă a fi în razele inimii lui, a învățăturilor lui, a bisericii. Aceasta însă e o răsplată la care nu ajung decât Petru, Iacob și Ion pe care Domnul îi duce sus, pe muntele Tabor.

De ce ?

Au ținut curăția, s'au înfrânat și au stimat pe toți, iubind în Dumnezeu, s'au înfrânat dela tot ce place prea mult trupului sau tentează sufletul ca ispășiri luciferiene.

*

Acei care se țin de învățăturile Domnului pot zice: „Doamne, bine este nouă a fi aici!”

Ei formează biserica adevărată. Întru nimic nu se lasă ademeniți de cei cari s'au îndepărtat de adevăratele învățături sau cari nu le-au cunoscut încă.

Vor fi ca și casele acelea a căror ferestre resfrâng flăcările soarelui când răsare sau apune. Vor arde ochii lor de lumina învățăturilor dumnezeiești.

Și „nu se vor înjuga în acelaș jug cu cei necredincioși.”

O. C.

Concubinajul este păcat mare. În aceasta stare păcătoasă trăiesc și aceia, cari sunt căsătorii numai în fața ofițerului stării civile. A cerceta cărciuma este păcat, dar mergi acolo, numai când ai bani de cheltuit. A păcătui cu femei stricate, este păcat mare, dar păcătuești numai ocazional. Dar la concubinari (necununați în fața bisericii) păcatul sălăj-luește în casă, cu el te trezești, cu el lucrez, împreună cu el trăiești. Pe incetu te încătusează: te obișnuiești și nu poți trăi fără el, căci în calea despărțirii stau: averea comună, copiii comuni. Te lipsești de binefacerile Bisericii. Nu ai deslegase. cuminecare, nici sfințire de casă.

Nu este alt desnodământ, decât cununia sau despărțirea. Mântuește-ți sufletul, ori cât te-ar costa.

În Spania. Revoluția din Spania a resculat toată patima anarhiștilor, cari profitând de situația tulbure, nu întârzie a se năpăstui cu urgie nemai pomenită asupra celor nevinovați. Gazetele scriu că în orașul *Barcelona* domnește teroarea. Toți aceia, despre cari se socotește că sunt de partea răsculașilor, sunt scoși noaptea din paturile lor și fără nici o judecată sunt impușcați. De sine se înțelege că martirii revoluției în mare parte sunt preoți. Numai în *Barcelona* au fost ucise treisute persoane eclestice. Este interesant, că în acest oraș detașamentele feminine sunt cele mai sălbatice.

Inconjurul Europei pe jos.

Brăila, în localitate a sosit turistul Eliad Stoser, de fel din Someș-Ardeal, care și-a propus să întreprin dă un turneu pe jos prin toată Europa.

Până acum a făcut România, De aci trece pela Constanța în Turcia, parcurgând întregul Extrem-Orient.

Vânzător de ziare în patru labe...

Pe una din străzile periferice ale Parisului trecătorii au avut prilejul să cunoască un ciudat vânzător de ziare: un câine.

Așezat cu toată gravitatea între un teanc de ziar și o căsuță de bani câinele supraveghează, în lipsa stăpânului venirea și plecarea cumpărătorilor și urmărea cu multă atenție sunetul metalic al monetei aruncate în căsuță.

Firește că originalul vânzător de ziar nu știa carte și nici asupra valori; monetelor nu se pricepea.

Oricât, părea conștient de responsabilitatea lui și prea puțin dispusă se lase tras de sforă. De altfel, faptul a amuzat mult pe trecători cari i-au cumpărat în câteva ore tot maldăru de ziare.

Pentru comitet răspunde: Titu Berinde

Echipele morții, — echipele dragostei.

În viața noastră socială de azi, cu toții constatăm un straniu fenomen: tineri cari se zic creștini și afirmă că ar lucra în numele principiilor creștinismului, asasinează, se anunță apoi autorităților ca să-și iapedeapsa.

Toți privitorii acestui ciudat fenomen stau uluiți înaintea faptelor săvârșite de către așa numitele, "echipe ale morții" constituite, prin tragere la sorți, din sânul unui tineret, nu lipsit de entuziasm, dar de tot rățacit pe căi greșite. Înțelegem foarte bine entuziasmul tinerească pentru idealuri bine sau rău înțelese; înțelegem rățacirea lui pe căile patimei; dar nu înțelegem lașitatea, care-i capabilă să tragă focuri de revolver în omul culcat în spital; nu înțelegem cum se face acest lucru sub egida unei asociații care se numește creștină.

Isus Hristos nu prin ură, nici prin răsbunare, nici prin asasinare, — sau prin „condamnări la moarte” a biruit lumea. Calea Lui a fost calea jertfei. Și acești descreștați tineri s'au jertfit, — dar pentru un scop imoral, necreștinesc, răzbunarea, pe o cale păgânească: uciderea.

Neamul Românesc trebuie să plângă amar, că a ajuns zile, când ceice ar fi fost chemați să croiască zilele de mai bine ale viitorului lui, în numele creștinismului, asasinează. Dovadă limpede, cât de departe a deraiat tineretul bărbătesc dela creștinismul adevărat!

Dar faptul că tineretul nostru a ajuns la acest punct primejdios al concepțiilor și activității sale ne arată o mare lipsă în educația de azi: lipsa educației religioase. Absolvenți de școli secundare, universitari ar fi capabili să sară în foc pentru numele lui Isus și al creștinismului, dar nu știu că Isus este blândețe și dragoste, calea lui este muncă până la jertfă, răbdare și iertare; nu au trecut prin disciplina renunțării la sine, a postului și a rugăciunii și astfel în loc să se transforme în echipe ale dragostei, s'au transformat în echipe ale morții.

Ni se pare că ceice îi lipsește tineretului bărbătesc: jertfa și renunțarea la ale sale; înduplecarea lumii prin dragoste, în loc de ură cu putere îndoită apare la tineretul femeiesc.

Minunata sărbătoare a înveșmântării și depunerii voturilor de călugărițe în „Congregația Surorilor Maicii Domnului” dela Blaj, în ziua de Sf. Ilie, ni se pare că deschide noi orizonturi vieții noastre religioase. Cele 28 surori care în școală, în spitale, în familii, în ateliere, renunțând la ale sale, luând asupra-le bațjocură, dispreț; trăind prin abnegațiune și jertfă făcând binele și suportând nedreptățile, fără să se plictisească vre-odată, fără să înceteze acest lucru până la moarte, sunt adevărate echipe ale dragostei — ale vieții, menite să aprindă candela unei noi vieți religioase în sânul Neamului Românesc.

Dacă vedem că în aceste echipe ale dragostei se înrole-

ază și tinere din Vechiul Regat, crescute în religia ortodoxă, e numai un semn că sufletul românului, de ori unde ar fi, este plin de elementele adevăratului creștinism; că el se poate avânta pe cele mai înalte culmi pe care le-a arătat Isus, numai să i se dea posibilitatea.

Pentru îndrumarea tineretului bărbătesc pe aceleași drumuri ale creștinismului nefalșificat, ne trebuie însă o creștere religioasă care să se deosebească de cea de azi, care nu va fi câteva vorbe înțeleptești tucuite, ci va fi deprinderea spiritului și a vieții creștinești, pentru a forma adevărate echipe ale dragostei și jertfei în locul groszniceii realității a echipelor morții.

Vești dela Sarasău.

Duminea trecută, era anunțat că la Scrasău — (ca și la Iapa) — va avea loc o serbare culturală aranjată de studenții maramureșei din Cluj — C. A. R. M. — cu concursul corului țărănesc din Săpânța, condus de studentul Pop Ion Tytru, însă, din cauza timpului nefavorabil, corul n'a putut ca să se deplaseze. În vederea participării la aceeași serbare, au sosit la Sarasău următorii: protopop Titus Berinde, preot Dragomir, dș. M. Mihaly, dr. Florentin Mihaly — președintele Agrului.

Serviciul divin a fost oficiat de către trei preoți, cu care ocaziune s'au ținut două predici:

una de către d. prot. T. Berinde răspunzând într'un mod foarte documentat la întrebarea: „De ce sunt creștin catolic?” iar a doua predică a fost ținută de către d. părinte Dragomir, care a insistat mai mult asupra răspunderii enorme pe care o au părinții în fața lui Dumnezeu, față de copiii lor, în privința educației religioase, îndemnându-i să-și trimită copiii la biserică, căci numai acei cari au frică de Dumnezeu, își îndeplinesc în mod cinstit îndatoririle față de aproapele nostru.

După liturghie, toți participanții au fost invitați la școala primară, unde li s'a adus la cunoștință motivele pentru cari s'a amânat serbarea pe care au anunțat-o studenții maramureșeni din Cluj, urmând ca această serbare să se țină de altă dată, când va fi zi cu soare.

Pentru a nu pierde ocazia de-a lua contact cu poporul dornic de-a primi fel de fel de învățăminte, s'a improvisat un program la rezezeală.

Cu această ocaziune a vorbit d. G. Mihaly, fost prefect, dezvoltând următorul subiect: „Pentru ce n'au primit jidovii pe Isus Cristos?” conchizând

„că jidovi gândindu-se prea mult la cele pământești, n'au înțeles pe Isus, atunci când le vorbea despre adevărata împărăție a lui Dumnezeu.”

După această conferință patru copii dela școală primară, au declamat fiecare câte o poezie.

Ultimul a vorbit studentul Holdiș Dumitru, dezvoltând subiectul: „consecințele cari decurg din cearta dintre ortodocși și gr. catolici”. —

La sfârșit de tot d. inv. dir. Iodi, în numele sătenilor, mulțumește oaspeților pentru osteneala pe care și-au luat-o venind în mijlocul Sărăsăuânilor.

SPECTATOR

Pelerinajul dela Moiseiu. Ni-s'a comunicat că pelerinajul ce se va ține la Sf. mănăstire la Sf. Maria-Mare, 15 August a. c. va fi presădit de însuși Excelența Sa. Președintele nostru Episcop Dr. Alexandru Rusu. Vestim acest lucru credincioșilor noștri îndemnându-i să se prezinte în număr cât mai mare.

—

Tipografia și Librăria Asociației ptu Cultura Poporului Român din Maramureș

Hârtie și călimară
Toc, creion orice cerneală
Penițe, toc automat
Hârtie de pachetat
Tampoane și sugător
Hârtie în trei colori
Burete ce șterge bine
Și caiete cu foi fine
Creion Herdmut Kohinor
Tușuri în multe colori
Cărți frumoase de lectură
Copcii, ace, gumă bună
Chipuri sfinte și rozare
Tipărituri parohiale.
Toate se găsesc aici
Veniiți dar voi, mari și mici.

Citiți și răspândiți

„Dumineca“

Calendar săptămânal.

16—22 August 1936.

16. Dumineca XI-a d. Rusalii. Ap. I. cor. 9. 2. Evg. Mat. 18. 23—35. M. Diomid.
17. Luni. M. Miron.
18. Marți. M. Flor și Laur.
19. Mercuri. M. Andrei Stratilat.
20. Joi. Prof, Samuil.
21. Vineri. Ap. Iuda Tad.
22. Sâmbăta M. Agatonic.

Leacuri pentru boale sufletești.

Beția. Dacă azi te-ai îmbătatat, mâine țiine ajun, și câți bani ai dat pentru beutură atâția să dai pentru pâine săracilor.

Necurăția. Nu primi gândul necurat. Nu spune vorba necurată. Infrânează-ți ochii. Te oprește dela orice faptă necurată.

Lăcomia. Mănâncă și bea cât îți spune mintea, nu cât îți pofteste rânza.

Mândria. Când îți vin gânduri de mândrie, te gândește la păcatele tale și la moarte. Nu te lăuda, dar nici nu te huli. În cecece faci nu căuta plăcerea oamenilor, ci a lui Dumnezeu.

Invidia. Nu te doară la inimă pentru binele altuia. Binele cel mai mare e împărăția cerească. Asta să o dorești și să o cauți.